Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts. 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sammenligning mellem Beviserne for Bibelen og Mormons Bog.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 2den Januar 1859.

(Fra „The Deseret News.")

Jeg vil begynde mit Foredrag med at læse de tre Vidners Vidnesbyrd om Mormons Bog.

(Taleren læser her det anførte Vidnesbyrd.)

Jeg vil ligeledes læse de otte Vidners Vidnesbyrd.

(Taleren læser ogsaa dette.)

Søsktende og Venner! Jeg fremtræder for Eder idag første Gang efter flere Maaneders Forløb, og er fuld af Taknemmelighed mod vor himmelske Fader for hans Naade og Mildhed mod os som et Folk, at vi atter formedelst hans vise Styrelse kunne samles her i Tabernaklet i den Hensigt at forrette vor offentlige Gudsdyrkelse.

Enten jeg skal tale meget eller lidt, er det mit oprigtige Ønske at blive veiledet af Guds Aand. Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev grundlagt paa Jorden i Aaret 1830. Havde det ikke været for Mormons Bog, som jeg her holder i min Haand, vilde en saadan Kirke ikke have havt sin Tilværelse. Efter al Sandsynlighed havde der ikke nu været anlagt Settlementer i dette Territorium, der havde ingen Stæder været her til Prydelse for disse sørgelige Vildnisser, ingen Tabernakler vilde været opførte til Gudsdyrkelse, og ingen Forsamlinger været nærværende for at høre Livsens Ord. Disse vidtstrakte Ørkeners Taushed vilde kun være bleven afbrudt ved de vilde Dyrs Skrig eller ved den rovgjerrige Indianers endnu uhyggeligere Krigshyl. Men denne forunderlige Bog har fremkaldt en stor Forandring, og disse golde Egne „fryde sig nu og blomstre som en Rose." Denne Bog paastaaes at være bragt frem som en guddommelig Aabenbaring.

Dersom den er falsk, som saa mange af vore Modstandere sige, da er denne Kirke ogsaa falsk og vor Tro og vort Haab er forgjæves. Er derimod Mormons Bog en guddommelig Aabenbaring, saaledes

som Vidnerne have bevidnet, — dersom Gud virkeligen har bragt for Lyset det amerikanske Continents Oldtidshistorie, og Skrifterne efter de gamle Propheter og Apostler, som engang levede paa dette Land, — dersom han har gjort dette, og har gjenoprettet sin Kirke og sit Rige paa Jorden, da ville vore Modstandere, der forbande denne Bog, befinde sig under Fordømmelsen. Hvis denne Bog er af Gud, maa den have tilstrækkelige Beviser, der kunne overbevise alle fornuftige Mennesker om, at den er en guddommelig Aabenbaring. Er den bleven oversat ved Guds Gave og Kraft formedelst Urim og Thummim, og har der været sendt Engle fra Himmelen for at bære Vidnesbyrd om Sandheden, da er det Noget, som vedkommer alle Jordens Beboere og Enhver er interesseret deri.

Det er ikke blot disse faa Individer, som ere samlede indenfor dette Tabernakels Mure, som ere interesserede i dens Sandheder; det er ikke blot de faa Individer, der beboe dette Territorium, og de faa Hellige, der ere adspredte over hele Verden, hvem den vedkommer; men alle Jordens Nationer uden Undtagelse — deres Keisere, Konger og Mægtige, deres Præsidenter, Regenter og Herskere, deres Paver, Erkebiskopper og Biskopper, deres Lærde og Ulærde af alle Religionssamfund, enten de ere Jøder, Muhamedanere, Hedninger eller Christne — Alle ere lige interesserede i den, hvis den er hvad den siger sig at være.

Hvis Herren vil staae mig bi og styrke mig med sin Aand, hvilket jeg troer han vil, formedelst Eders Bønner, vil jeg søge at fremsætte nogle faa Beviser for Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Jeg skal sammenligne disse Beviser med Beviserne for Bibelens guddommelige Troværdighed. Hvis disse to Bøger stadfæstes ved lige stærke Beviser, da kan man fordre, at Alle skulle have lige saa stor Tro paa den ene som paa den anden. Men dersom Mormons Bog ikke hviler paa ligesaa sikker en Grundvold som Bibelen, da vilde man have Lidt til Grund for dens Forkastelse.

Først vil jeg anføre, hvilke Beviser den nulevende Slægt har for at troe, at de forskjellige Bøger, som indeholdes i det Gamle og Nye Testamente, ere af guddommelig Oprindelse. Det maa haves i Erindring, at Bibelen blev oversat efter Manuscripter for 247 Aar siden af Kong Jacobs Oversættere. Manuscripterne, hvorefter Bibelen oversattes, existere nu ikke længere. Indtil Aaret 1749 vare de opbevarede i et spansk Universitet i Staden Alcala de Henarez, fordum kaldet Complutum. Bibliothekaren solgte dem til en Toryo, der handlede med Fyrværkerisager, som Material til Raketter. Som Beviis herfor see Marsh's Michælis 2det Binds 1ste Deel, Side 441.

De ældste Manuscripter til nogen af det Gamle Testamentes Bøger, som nu findes, datere sig fra det tolvte Aarhundrede efter den christne Tidsregning. I kunne finde Beviis herfor i Encyclopædia Britannica 8de Udgave, 4de Bind, Side 695, hvilken Række nu udgives i Edinburgh, Skotland. Dette berømte Værk siger: „Det Gamle Testamentes hellige Bøger ere komne ned til vor Tid i Manuscripter, af hvilke det ældste daterer sig fra det tolvte Aarhundrede. Ingen Kundskab haves om Textens Historie før nævnte Tidsperiode, siden Jødernes Tilbagekomst fra deres Fangenskab." Det antages af de Lærde, at alle det Gamle Testamentes Skrifter bleve ødelagte af Assyrerne omtrent sex hundrede Aar før Christus. De apokryphiske Bøger underrette os om, at Esra var inspireret til at omskrive dem. Man formoder, at Jøderne paa denne

Maade atter kom i Besiddelse af deres hellige Skrifter. Men disse Bøger bleve ogsaa ødelagte, nemlig i den store Forfølgelse under Antiochus. For videre Underretning om denne Gjenstand see Bretts Afhandling i Biskop Watsons Samling 3die Bind, Side 5.

Beretningen om de inspirerede Skrifter før det babyloniske Fangenskab er meget kort. Exemplarernes Antal var meget ringe. I Kong Josias' Dage synes ingen af Jøderne at have havt noget Exemplar af Loven. Under denne Konges Regjering, da Herrens Huus var under Reparation, fandt man et Exemplar af Herrens Lovbog, og da den blev overrakt Kongen, sendte han fem Sendebud til Prophetinden Hulda, sigende: „Gaaer, adsporger Herren for mig og for det Overblevne i Israel og i Juda om Bogens Ord, som er funden." Sendebudene vendte tilbage til Kongen med den Besked, at Bogen, som var funden, virkeligen var en guddommelig Aabenbaring, og Kongen lod alle Jerusalems Indbyggere kalde sammen for at høre Bogens Ord. See 2den Krøn. 34te Capitel.

En Tidlang før Bogen blev funden, havde Jøderne været uvidende om Skrifterne, og havde hengivet sig til det største Afguderi. Men en ny Aabenbaring ved Prophetinden Hulda synes at have været tilstrækkelig til at overtyde Kongen og alt Israel om Bogens Guddommelighed. De maae i hiin Tidsalder have været mere tilbøielige til at troe Guds Tjeneres Beretning end i denne Tidsalder; thi nu fordre Folk i Almindelighed en uhyre Mængde Beviser. Endog en halv Snees Vidners Vidnesbyrd blive neppe taget Hensyn til.

Jeg har allerede bemærket, at under Forfølgelserne mod Israels Huus gik deres Bøger tabt; ja selv Steentavlerne bleve af een eller anden Grund tagne fra dem, og hele Israel var ladt uden endog en Afskrift af Loven, indtil man tilfældigviis fandt et Exemplar, der var bleven skjult i Herrens Huus, hvilket jeg allerede har omtalt, og de vare saa uvidende med Hensyn til dette Exemplar, at de vare nødte til at sende Bud til Hulda, een af Israels Prophetinder, for at adsporge Herren om det virkelig var hans Ord. De fandt en Bog, men de vidste ikke enten den var sand eller falsk; dog ansaae de det af Vigtighed at faae dette afgjort ved Guds egne Ord.

Hvorfor gjør ikke denne Slægt ligesaa? Hvorfor ikke adsporge Herren om Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring? Den Bog, som man i hine Dage fandt, indeholdt Herrens Ord, og Folket blev saa glad derover, at hele den jødiske Nation samledes tilsammen for at høre den blive læst og de gave Agt paa dens Forskrifter. De lignede ikke den nulevende Slægt; de strede ikke imod den; de opfandt ikke alt Slags Ondt og publiserede Løgne om den, men de troede den paa Prophetindens Vidnesbyrd.

Det er meget sandsynligt, at Jøderne copierede disse hellige Optegnelser paa forskjellige Materialier. Biskop Watson underretter os om, at „Ebræerne gik saa vidt, at de skreve deres hellige Bøger paa Guld, efter hvad man kan see af Josephus, sammenlignet med Plinius." Fremdeles siger han: „De Bøger, som vare indgraverede paa Plader af Træ, Bly, Messing eller Elfenbeen, vare sammenhæftede med Ringe i Ryggen, gjennem hvilke der gik en lille Stang til at bære dem i." „De første Bøger," vedbliver Biskop Watson, „vare i Form af Plader, hvilke vi ofte finde omtalte under Benævnelsen sepher, det er firkantede Plader. Den Form, som forefindes blandt os (han citerer Plinius)

er den firkantede, sammensat af løse Blade, hvilket ogsaa var kjendt, skjøndt kun sjelden anvendt af de Gamle."

Disse Afskrifter af Skrifterne bleve ødelagte, saa at Jøderne atter vare blottede for hellige Optegnelser. Hvorledes de igjen fik en Afskrift har denne Slægt ingen Kundskab om.

Esra underretter os i de apocryphiske Bøger om, at han var inspireret af Gud til at skrive et stort Antal af det Gamle Testamentes Bøger, saa at det jødiske Folk atter kunde komme i Besiddelse af dem. Men hvorledes kan denne Slægt vide om Esra var en sand Prophet eller ei? Hvorledes kunne Menneskene nu vide, om han virkelig var inspireret af Gud til at udføre en saa stor Gjerning? Det seer ikke ud til at de Lærde have nogen Tillid til ham, ellers vilde de ikke have sat hans Bøger blandt de apocryphiske Skrifter som tvivlsomme.

Men strax efter Esras Dage bleve de hellige Bøger igjen ødelagte. Hvorledes erholdt Jøderne atter Afskrifter? Ingen af de Lærde kan besvare dette Spørgsmaal. Man er ubekjendt med den hellige Skrifts Historie i et Tidsrum af sytten lange Aarhundreder. Vi underrettes af lærde Skribenter om, at omtrent tre hundrede Aar før Christus bleve de hebraiske Skrifter oversatte til Græsk og fik Navn af Septuaginta. Men har man nu noget Exemplar af denne Septuaginta? Nei. I maae gjerne gjennemsøge alle Nationernes Archiver, og I kunne ikke opdrive et eneste Exemplar af disse gamle Skrifter. Femten hundrede Aar efter denne formodede Oversættelse finder man nogle græske og hebraiske Manuscripter. Lader os undersøge, hvorledes det forholder sig med de Manuscripter, hvorefter vore nuværende hebraiske og græske Bibeler bleve samlede. St. Chrysostomus, en gammel christen Skribent, der levede kort efter Christi Dage, oplyser om, at „mange af de prophetiske Haandskrifter ere ødelagte; thi Jøderne have formedelst Skjødesløshed, og ikke alene formedelst Skjødesløshed, men ogsaa af Ugudelighed, tabt nogle af disse Haandskrifter; andre have de deels brændt, deels revet itu."

Ogsaa St. Justinus, en anden christen Skribent, underretter os om, at Jøderne virkeligen tilintetgjorde en stor Deel prophetiske Bøger, for at Verden ikke skulde see Overeensstemmelsen mellem det Gamle Testamentes Propheter og Christendommen. Her have vi altsaa christne Skribenters Vidnesbyrd fra de tidligste Dage om, at mange af det Gamle Testamentes Bøger bleve ødelagte.

Ligeledes underrette Catholikerne os om, „at mange, ja saare mange af Skriftens kanoniske Bøger ere gaaede aldeles tabt, og fandtes ikke engang i vore tidligste Forfædres Dage, saa at Intet, uden Navnene paa hine Bøger ere komne til os." See Joseph Mumfords Question of Questions, 1ste Afsnit § 7.

Af de Manuscripter, der skrive sig fra det tolvte Aarhundrede, erfare vi desuden, at de faa Bøger, som bleve bevarede i Forfølgelsens og Vildfarelsens Dage, vare blevne meget forandrede og afkortede, og det endog i den Grad, at da de Lærde fik samlet et stort Antal Manuscripter sammen, fandt de ikke to, som stemmede med hinanden. Den store Forskjel i Læsemaaderne i disse Manuscripter afskrækkede mange af vore Oversættere for en tre hundrede Aar siden fra at oversætte det Gamle Testamente, for at Menneskene ikke skulde blive Gudsfornegtere. Havde de oversat dem alle, vilde de have faaet flere hundrede Bibeler — alle afvigende fra og stridende imod hverandre.

Man maa erindre, at den catholske Kanon blev ikke samlet førend i Aaret 397. Tidligere var Folket overladt til at troe hvadsomhelst, Nogle troede paa dette

Manuscript, Andre paa hiint, Nogle forkastede eet, og Andre et andet, og mange af Kirkefædrene i det andet og tredie Aarhundrede vare aldeles ude af Stand til at afgjøre, hvilke Manuscripter vare uægte, og hvilke de skulde annamme som guddommelige. Mumford taler saaledes om denne Gjenstand:

„Dersom I blot henvende Eder til Kirkens Tradition for de første fire hundrede Aar, da husk paa, at Kirkeforsamlingen i Carthago, der afholdtes strax efter dette Tidsrum, anerkjendte deres Forfædres gamle Tradition, hvilken de ansaae som tilstrækkelig til at bestemme vor Kanon. De, som levede saa kort efter hine første fire Aarhundreder, kjendte langt bedre den paa hiin Tid meest udbredte Tradition, end vi, der leve tolv hundrede Aar senere. Sandt er det, (da Intet var afgjort før den Tid) at private Lærde toge sig Frihed til at følge, hvad de ansaae for at være det Sandeste; og ligesom I finde dem afvigende fra vor Kanon, Nogle i somme Bøger, Andre i andre, saaledes ville I finde dem afvigende fra hverandre, og tillige afvigende fra Eder," (menende den protestantiske Kanon) „thi i hine første fire Aarhundreder udelukkede Melitus og Naziantzen Esters Bog, hvilken I tilføie. Origenes tvivler om Epistlen til de Ebræer, om St. Petri anden, og om St. Johannis første og anden Epistel. St. Cyprian og Naziantzen udelader Apokalypsen eller Aabenbaringen af deres Kanon. Eusebius tvivler om den."

Et andet Sted siger Mumford: „Alle de hellige Fædre vare altid enige i, at saadanne Bøger upaatvivleligen vare Guds Ord, som øiensynligen havde tilstrækkelig Tradition at støtte sig paa. I hine Fædres Dage, hvilke saaledes afvege fra hverandre, blev det ikke ved noget ufeilbarligt Middel kundgjort Alle, at de Bøger, der vare Gjenstand for deres Meningsforskjel, vare anbefalede som det sande Guds Ord ved Tradition, der var aabenbar tilstrækkelig til at begrunde Tro; thi Kirken havde endnu ikke undersøgt og afgjort om Traditionen klart nok viste, at saadanne og saadanne Bøger vare det sande Guds Ord. Men i St. Aurelius Augustinus' Dage undersøgte den tredie Kirkeforsamling i Carthago i Aaret 397, hvor tilstrækkelig eller utilstrækkelig Kirkens Tradition var, der anbefalede hine Bøger som hellig Skrift, om hvilke der herskede saa megen Tvivl og modsatte Meninger. De fandt alle de Bøger, som indeholdes i vor Kanon, af hvilke I regne saa mange at være apocryphiske, at have været anbefalede ved Tradition, der var tilstrækkelig til at grunde Troen paa. Derfor erklærede de alle Bøgerne i vor Kanon for kanoniske. „Fordi," sige de, „vi have lært af vore Fædre, at hine Bøger vare til at læse i Kirken." Pave Innocent den Første, som levede i Aaret 402, svarede, da han var bleven anmodet af Exuperius, Biskoppen i Toulouse, om at erklære for ham, hvilke Bøger vare kanoniske, at han, efter at have undersøgt hvad tilstrækkelig Tradition fremviste, fastsætter i Enden af sin Epistel 7de Capitel, hvilke Bøger, der indbefattes i de hellige Skrifters Kanon, nemlig de selvsamme, som vi nu have i vor Kanon, og endskjøndt han forkaster mange andre Bøger, saa forkaster han dog ikke een af disse." See Mumfords Question of Questions 3die Afsnit, §§ 4 og 12.

Paven i Rom kaldte disse stridende Personer sammen i Egenskab af et Kirkeraad, og de sadde i Dom over forskjellige Manuscripter, der sagdes at være guddommelige. Hiint stridende og kjævlende Raad bestemte, at et vist Antal Bøger skulde antages som guddommelige, og skulde udgjøre den sande Kanon af hellig Skrift, og at ingen andre Bøger skulde tilføies.

Vi erfare, at dette Raad forkastede et meget stort Antal Bøger, men nogle af de forkastede Bøger ansaaes af en Deel af Raadet for at være af guddommelig Oprindelse.

Manuscripterne til det Nye Testamente, som disse gamle Apostater i den tredie Kirkeforsamling i Carthago anerkjendte som kanoniske, have aldrig naaet vore Dage. De ældste Manuscripter til det Nye Testamente, som den nulevende Slægt er i Besiddelse af, formoder man skrive sig fra det sjette Aarhundrede efter Christus. Vi have ingen af Original-Manuscripterne, skrevne af nogen af Apostlerne eller inspirerede Skribenter. Der findes for Tiden fem Manuscripter, som antages at være skrevne saa tidligt som i det sjette eller syvende Aarhundrede. Tre af disse findes forvarede i det keiserlige Bibliothek i Paris.

1) Det Vatikanske Manuscript, med Nummer 1,209. Dette blev sandsynligviis skrevet af Munkene paa Bjerget Athos, og hørtes først tales om som værende i Pave Urban den Ottendes Besiddelse. Nogle af Bladene mangle, Blækket er paa nogle Steder falmet, men Bogstaverne ere blevne opfriskede af en øvet og nøiagtig Haand. See Unitariernes Oversættelse af det Nye Testamente, og ligeledes Marsh.

2) Det Clermontske Manuscript, med Nummer 2,245. Dette daterer sig fra det 7de Aarhundrede. Det blev fundet i Clugny Kloster, kaldet Clermont efter Clermont i Beauvais, hvor det blev forvaret. Sex og tredive Blade af det blev stjaalet af en John Aymon og solgt i England, men blev siden skaffet tilveie. Det er paa Græsk og Latin og indeholder Epistlerne; men Epistlen til Ebræerne er skrevet senere. Ligesom andre græsk-latinske Haandskrifter er det græske bleven lempet efter det latinske. Som Stadfæstelse herpaa henvises til Wetstein, Unitariske Udgivere, Professor Schweyhausen, citeret af Biskop Marsh, 2det Bind, Side 245.

3) Det Ephræmske Manuscript. Dette siges ogsaa at være skrevet i det syvende Aarhundrede. Det blev først opdaget af Dr. Allix i Begyndelsen af det attende Aarhundrede. Det er i stor Uorden; mange Blade ere borte, mange aldeles ulæselige, og det Hele er udslettet for at give Plads for Ephræm Syrus' Værker, under hvilke den hellige Text maaskee kan dechiffreres ved at gjøres gjennemsigtigt. See de Unitariske Udgivere af den forbedrede Udgave af det Nye Testamente.

Disse tre Manuscripter, nemlig det Vatikanske, Clermontske og Ephræmske kan findes i det keiserlige Bibliothek i Paris.

4) Det Alexandrinske Manuscript. Det blev efter al Sandsynlighed skrevet i det sjette Aarhundrede; Cassimer Oudin siger det tiende. Det blev opbevaret i det britiske Museum i London 1753. Patriarken i Constantinopel, Cyrillus Lucaris, forærede dette Manuscript til den engelske Konge Carl den Første i Aaret 1628 ved hans Gesandt Sir Thomas Roe. Det blev skrevet af Munkene til Brug for et Kloster af Aeameternes Orden, d. e. aarvaagen, aldrig sovende. Den originale Text er ikke længere synlig; det er skrevet med Uncialskrift uden Mellemrum mellem Ordene. Det er bleven forandret fra den latinske Oversættelse og skreves af en Person, der ei var nogen Mester i det græske Sprog. Som Stadfæstelse see Cassimer Oudin, Wetstein og Andre, som Biskop Marsh har anført i sin Michælis Introduction 2den Deel, Side 185 og følgende.

5) Det Cambridgeske Manuscript eller de Bèzes Codex. Betræffende dette siger Biskop Marsh: „Af alle Manuscripter, som nu findes, er dette det ældste." Theodor Beza benyttede det ved Udarbeidelsen af sin Udgave af det Nye Testamente. Det blev fundet i Lyon i St. Irenæus'

Kloster Aaret 1562. Beza selv siger om det, at det hellere burde bevares for at forebygge Forargelse hos visse Personer end at offentliggjøres. Det blev opbevaret i Universitets-Bibliotheket i Cambridge i England. Uncialbogstaver — ingen Mellemrum mellem Ordene — det er meget ugrammatikalsk. Det afviger fra den almindelige græske Text i høiere Grad end noget andet. See de Unitariske Udgivere, Biskop Marsh, 2det Bind, Side 229.

Foruden disse gives der over tyve Manuscripter med store Bogstaver, der skrive sig fra en senere Dato, omhandlende Dele af det Nye Testamente, og mange Hundrede med smaa Bogstaver. Det synes at fremgaae af Overskrifterne paa mange Manuscripter, som vi ere i Besiddelse af, at de bleve skrevne paa Bjerget Athos, hvor Munkene beskjæftigede sig med at tage Afskrifter af det græske Testamente. Nogle Manuscripter, der tilskreves den største Ælde, har man opdaget ere skrevne af Bedragere saa silde som i det syttende Aarhundrede i den Hensigt at faae nogle Yndlings-Læresætninger indslikkede og føre sig de Christnes Lettroenhed til Nytte; det Montfordske og Berlinske Manuscript for Exempel. See Marsh 2det Bind, Side 295.

De allerældste Manuscripter af det Nye Testamente, som Verden kjender, ere alle afvigende fra hverandre næsten i hvert Vers. Og det samme er ogsaa sandt hvad det Gamle Testamentes Manuscripter angaaer. En af Oldtidens christne Skribenter, Hjeronimus, klager i sine Commentarer over Propheterne over hvor fordærvet hans græske Manuscript var. Bellarmin giver det Vidnesbyrd, at de græske Afskrifter af det Gamle Testamente ere saa forvanskede, at de synes at udgjøre en ny Oversættelse, aldeles forskjellig fra Oversættelser efter andre Afskrifter. Alt er saaledes Uvished, ikke blot hvad de hebraiske Manuscripter angaaer, men og med Hensyn til de græske. Dersom Manuscripterne til det Gamle Testamente strax efter Begyndelsen af den christne Æra bleve af Jøderne deels ødelagte, deels bortkastede, brændte og sønderrevne, saa at de Lærde i hiin tidlige Tidsalder ikke kunde erholde mere end Navnene paa de bortkomne Bøger, er det ikke rimeligt at antage, at vi, som leve en sytten hundrede Aar sildigere, ere i Besiddelse af renere og mere uforfalskede Afskrifter end Hjeronimus, Bellarmin og andre gamle Skribenter.

Betræffende Manuscripterne til det Nye Testamente skriver Herr Cressy saaledes: „I min Nærværelse erklærede Biskop Usher, at uagtet han tidligere i mange Aar havde næret det Ønske at udgive det Nye Testamente paa Græsk med forskjellige Læsemaader og Commentarer, og i det Øiemed anvendt megen Flid og offret mange Penge for at forskaffe sig Manuscripter, var han dog tilsidst nødt til aldeles at opgive sit Foretagende, for at han ikke i sin Nøiagtighed i at anføre alle de forskjellige Læsemaader, han selv havde samlet, hvilke beløb sig til en utrolig Mængde, næsten for hvert Vers, skulde gjøre Menneskene til Gudsfornegtere istedetfor at tilfredsstille dem ved den sande Læsemaade af eet eller andet Skriftsted." See Exomologesis Ca. 8, Nr. 3.

De Lærde indrømme, at der i Manuscripterne af det Nye Testamente alene gives ikke mindre end et hundrede og tredive Tusinde forskjellige Læsemaader. See Encyclopædia Britannica, 8de Udgave. Vel sandt, mange af disse Afvigelser ere af mindre Betydenhed, da de ikke væsentligt forandre Meningen; men der er mange tusinde forskjellige Læsemaader, hvori Meningen er aldeles forandret. Hvorledes skulle vel Oversætterne kunne vide, hvilke af Manuscripterne, om nogle af dem, indeholde den sande Mening? De have ingen Original-Exemplarer med hvilke de

kunne sammenligne dem — ingen paalidelig Rettesnor. Ikke Een kan sige os om endog blot et eneste Vers af det Gamle eller Nye Testamente giver os den originale Forfatters Mening.

Tænk blot! 130,000 forskjellige Læsemaader af det Nye Testamente alene! Hvorledes vore Oversættere kunde sortere de falske fra de ægte, er mere end jeg kan sige. Hvorledes de kunde skjelne mellem den originale Mening, som meddeeltes Propheterne og Apostlerne, og 130,000 forskjellige Læsemaader, der bleve indførte i de mørke Tidsaldere af Afskriverne, er ikke let at begribe.

Men sæt at vi havde et gammelt Exemplar af Bibelen eller det Gamle og Nye Testamente, — sæt at Oversætterne paa een eller anden Maade vare komne i Besiddelse af et saadant Exemplar, og at de Individer, hvis Navne ere overførte paa mange af hine Bøger, gjorde Paastand paa at være inspirerede, hvorledes skulde saa denne Slægt kunne bedømme, om hine Forfattere, om de forresten vare Forfatterne, vare inspirerede Mænd? Hvorledes kunne vi vide, om de vare inspirerede til at skrive disse Bøger? De Sidste-Dages Hellige troe, at Bibelen i sin oprindelige Skikkelse var Guds Ord og blev skreven ved guddommelig Inspiration; men vi troe den ikke, blot fordi Historien underretter os derom, eller fordi Traditionen siger det. Vi troe den, fordi Mormons Bog, der er stadfæstet ved Engles Tjeneste, underretter os om dette Factum.

Men hvorledes skal denne Generation kunne vide, om hine gamle Forfattere vare inspirerede af Gud? Bære de Vidnesbyrd om deres egen Inspiration? Biskop Chillingworth, Hooker og mange andre lærde Commentatorer have sagt, at Bibelen ikke kan bære Vidnesbyrd om sin egen Inspiration. Dersom Bibelen selv ikke kan bevise sin Inspiration, hvorledes kunne saa Menneskene i den nuværende og i de henrundne Tidsaldere vide, at disse Bøger ere inspirerede? Det er sandt nok, vi underrettes om, at nogle Individer skreve ifølge Befaling, og Andre, siges der, skreve efter deres egne Meninger. Hvorledes skulle vi skjelne mellem den Deel, som de vare inspirerede til at skrive, fra den Deel, som de skreve efter deres egne Meninger? Vi kunne ikke, uden ved ny Aabenbaring. Uden Vidnesbyrd af et paalideligere Slags end Tradition, kunne vi aldrig erfare Sandheden i denne Henseende.

Da vi nu have gjort disse Bemærkninger med Hensyn til det Gamle og Nye Testamente i deres nuværende Tilstand, og da vi have erfaret, at de ere ufuldkomne som de nu ere, og at de ere blevne oversatte efter upaalidelige Manuscripter, — at der ikke findes noget Original-Exemplar i vore Dage, som Verden kjender, — efter at have beviist disse Facta, ville vi henvende os til Mormons Bog og see, om den hviler paa Beviser af det Slags, jeg allerede har fremstillet for denne Forsamling.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Eet af Grundprinciperne i Christi Evangelium er Læren om „de Dødes Opstandelse." Uagtet Kundskaben om dette skjønne Lærepunkt burde glæde ethvert moralsk Menneske, og Haabet om at blive deelagtig i en herlig Opstandelse burde fylde Enhver

med Taknemmelighed mod Herren deres Gud, see vi desværre ogsaa i denne Retning Frafaldets sørgelige Følger, idet Vantroen har bemægtiget sig Menneskenes Børn og tillukket deres Hjerter for alt hvad der vedkommer Religion, og de have, paa meget faa Undtagelser nær, beroliget deres Sind med at der gives ingen Opstandelse, hvori de skulle gjøre Regnskab for deres Skaber og Gud for deres Vandel herneden. Og dog vil Enhver, der har misbrugt sin frie Villie her i denne Verden, bedaaret ved Tanken om, at naar Døden engang afskjærer hans Livstraad, vil alt det Jordiske være begravet i evig Forglemmelse — see sig bitterligen skuffet i sit falske Haab. De ville med Gru og Bæven engang komme til at sande Apostelen Pauli Ord, hvilke de ei agtede paa her i Kjødet: „Han skal betale Enhver efter hans Gjerninger."

Mennesket er et evigt Væsen. Dets Aand er udgaaet fra den himmelske Fader og den vil atter vende tilbage til ham. Han er vore Aanders Fader og hans inderligste Ønske er at ophøie alle sine Sønner og Døttre til den samme Herlighed, han selv nyder, men for at naae dette Maal er det nødvendigt for dem at komme ned i denne Prøvestand, hvori vi nu befinde os, og annamme Legemer, uden hvilke de aldrig kunde hæve sig til den Høide og Vælde, deres himmelske Fader har bestemt for dem. De maatte her gaae en Prøvelsens og Erfaringens Skole igjennem for at deres Evner og Egenskaber kunne udvikles, og hvis de her ville holde de forskjellige Love og Befalinger, Gud giver dem under deres jordiske Vandring, kunne de være forvissede om at faae Deel i en herlig Opstandelse, atter gjenforenes med deres Legeme, der da ikke længere er Forkrænkeligheden underlagt, men som er udødeligt, og de ville med Glæde fremstille sig for deres Fader, vidende, at de have gjort deres Pligt. De Faa i Verden, der have et svagt Begreb om, at der engang vil finde en Opstandelse Sted, have forestillet sig, at denne vil vorde eens for Alle, at det Jordiske ikke mere vil ihukommes, og at ligestor Salighed vil vorde Alle uden Undtagelse tildeel. Dette er imidlertid ikke Tilfælde. Ligesom der hersker Orden i hele Guds Huusholdning, er der ogsaa en vis Orden med Hensyn til Opstandelsen. Apostelen Paulus siger: „Ligesom Alle døe i Adam, skulle og Alle levendegjøres i Christo; dog hver i sin Orden: den første Grøde er Christus, dernæst de, som ere Christi i hans Tilkommelse, derpaa kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget." Nogle ville faae en herligere Opstandelse end Andre. Derfor vilde de Hellige fordum ikke tage imod legemlig Befrielse, naar de bleve mishandlede af deres grusomme Fjender, thi de stræbte frem i Tiden og ønskede at faae Deel i en herligere Opstandelse. (Ebr. 11, 35.) Johannes den Aabenbarer bevidner ligeledes, at der gives flere Opstandelser, og han saae dem i Synet. De, som standhaftigen havde baaret Vidnesbyrd om Evangeliet, som havde tjent deres himmelske Fader med Troskab, og som endog havde offret deres Liv for Christi Sag, disse fik Deel i den første Opstandelse og de skulde regjere med Christo i Tusindaaret; medens de derimod, som ikke havde adlydt Evangeliets Fordringer, men som havde vandret efter sine egne Lyster, som havde haanet det Guddommelige og endog taget Parti mod Herrens Tjenere, bleve tilsidesatte ved den første Opstandelse og fik ikke deres Legemer forend tusinde Aar senere, hvilket er den anden Opstandelse; men deres Lod blev ikke at modtage den høieste Herlighed eller „Solens" Glands eller at regjere med Christo; nei! de opstode til en Herlighed, som de havde gjort sig fortjente til, som for Exempel een, der kan lignes ved „Maanens" Glands, eller een af de funklende, lysende Stjerners, eller maaskee

een, der kan sammenlignes med de matte, dunkle Stjerners Glands, hvilken neppe kan sees paa Firmamentet, og Nogle ville ingen af disse Herligheder opnaae, men forvises fra Guds Throne og alle de Helliges Nærværelse for at hjemfalde til den anden Død. Da vil det være en Triumphdag for alle sande Hellige. De ville da skue Guds Retfærdighed i dens skjønne Lys. De ville faae Belønning for alle deres udstandne Lidelser, og de ville finde, at de ere komne et mægtigt Skridt længere frem i deres Udvikling og Fremadskriden, og Udsigten til at blive Gud liig, vil da ikke længere fremstille sig for dem som en Umulighed, men de ville see, at de kunne blive „fuldkomne ligesom deres himmelske Fader." Fra den Dag af ville de med deres uforkrænkelige Legemer stige fra Grad til Grad i deres Udvikling indtil de ifølge Forjættelserne erholde Kroner og Throner, Magter og Fyrstendømmer, og evig vil deres Fremadskriden være.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Omvendelse.

(Fortsat fra Pag. 173.)

Pagtens Bog. (Side 62, 12.) „Men see, jeg siger Eder, at jeg, den Herre Gud, gav Adam og hans Sæd, at de ikke skulde døe den timelige Død, førend jeg, den Herre Gud, sendte Engle for at forkynde dem Omvendelse og Forløsning formedelst Troen paa min eenbaarne Søn. Og saaledes bestikkede jeg, den Herre Gud, Mennesket sine Prøvelses Dage, at han ved sin naturlige Død maatte vorde opreist i Udødelighed til et evigt Liv, saa mange som vilde troe; og de, som ikke troe, til evig Fordømmelse; thi de kunne ikke blive igjenløste fra deres aandelige Fald, fordi de ikke omvendte sig."

(Side 154, 2.) „Derfor befaler jeg Dig at omvende Dig og holde de Befalinger, som Du har annammet ved min Tjener Joseph Smith juniors Haand i mit Navn; og det er ved min almægtige Kraft, at Du har annammet dem, derfor befaler jeg Dig at omvende Dig — omvend Dig, at jeg ikke slaaer Dig med min Munds Riis og med min Vrede og min Harme, og dine Lidelser blive svære — hvor svære, veed Du ikke! hvor gruelige, veed Du ikke! ja, hvor tunge at bære, veed Du ikke! Thi see, jeg, Gud, har lidt disse Ting for Alle, paa det de ikke skulle lide, dersom de vilde omvende sig, men dersom de ikke ville omvende sig, maae de lide ligesom jeg, hvilken Lidelse bragte mig, Gud selv, den største af Alle, til at skjælve af Smerte og svede Blod af hver en Pore, og at lide baade paa Legeme og Sjæl, og ønskede, at jeg ikke skulde drikke den bittre Kalk og gyste tilbage — dog Ære være Faderen, jeg drak og fuldendte mine Tilberedelser for Menneskenes Børn, hvorfor jeg befaler Dig atter at omvende Dig, at jeg ikke skal ydmyge Dig ved min almægtige Kraft."

(Side 155, 4.) „Du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren."

(Side 10, 20.) „Ingen kan optages i Christi Kirke, uden han er gammel nok

til at svare for Gud, og er istand til at omvende sig."

„Alle Mennnesker maae omvende sig." (Side 6, 6.) „Daaben er for Alle, der omvende sig." (10, 21.) „De skulle forblive under denne Fordømmelse, indtil de omvende sig." (26, 8.) „I skulle gaae frem, sigende: Omvender Eder, omvender Eder, thi Guds Rige er nær." (70, 2.) „Den, der synder og ikke omvender sig, skal udelukkes af Menigheden." (73, 11.) Børn skulle undervises i Læren om Omvendelse, naar de ere otte Aar gamle. (114, 4.) „Forkynd Intet for denne Slægt, uden Omvendelse." (143, 4.) „Raab Omvendelse til en ond og forvendt Slægt." (171, 1.) „Den, der omvender sig og helliger sig for Herren, skal gives evigt Liv." (309, 11.) „Omvender Eder, omvender Eder, bereder Herrens Vei, og gjører hans Stier rette, thi Himmeriges Rige er nær." (170, 2.)

Brigham Young. („Skandinaviens Stjerne" 5te Aarg. Side 279.) „Han siger til Nationerne: Jeg sender til Eder mine Tjenere, jeg opreiser en Prophet og byder Eder, I Jordens Beboere, gjennem ham at omvende Eder fra Eders Synder. Troer Folket det er rigtigt at omvende sig fra sine Synder? Ja. Hvorledes skulle de omvende sig fra dem? Ved at forsage dem. Dersom de ville gjøre saaledes, vil Herren lære dem, hvorledes de skulle blive Hellige. Paa hvad Maade? Ved at kalde paa dem ved sine Tjenere til at døbes til deres Synders Forladelse, hvis de ønske at faae dem forladte, og hvis de ønske at blive aftvættede og rensede.

Men før de gaae ned i Daabens Vande, maae de forsage alle deres onde Vaner, og gjøre en Pagt med Herren at ville vende dem Ryggen for bestandigt og sige: Nu ville vi gaae og tjene Herren vor Skaber. Har Herren kaldt paa Jordens Beboere paa denne Maade? Har han ikke lært Eder og mig at blive Sidste-Dages Hellige paa denne Maade? Jo, han har."

Jedediah M. Grant. („Skand. Stjerne" 4de Aarg. Side 260.) „Angaaende Omvendelse er det bleven mig sagt i min Drengealder, at det er Bedrøvelse over Synden. Der er omtalt to Slags Bedrøvelse i Skriften. Paulus siger: Gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død. Denne Verdens Bedrøvelse er af denne Beskaffenhed; for Exempel, vi finde Mænd, som sværge og bande, lyve og stjæle, drikke sig fulde, osv., naar de bebreides, eller ogsaa naar de komme til Eftertanke i ædrue Dieblikke, ere de bedrøvede for deres Opførsel; men beviser dette, at de fortryde? Visseligen ikke. En Mand kan være bedrøvet for Synden og ikke omvende sig derfra. Man kan see Dranteren i hans Hjem beruset, mishandlende Kone og Børn, men naar han er ædrue, er han bedrøvet for Handlingen; og den næste Dag finder man ham maaskee drukken igjen, han vedbliver endnu at hælde i sig det berusende Ildvand, og er atter bedrøvet. Fortryder han? Nei! men han er bedrøvet efter Verdens Viis, som er at synde, sørge derover og gaae hen at synde paany; men gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes. Hvad Slags Bedrøvelse forstaae vi, at Peter mener, naar han siger til Jøderne: Omvender Eder? Vi forstaae, at han mener, at de skulde f o r s a g e deres Synder, høre op at gjøre Ondt; den, som stjæler, stjæle ikke mere; den, som beruser sig, ophøre med denne syndige Skik; den, som er bleven vant til at gjøre Uret paa nogen Maade, ophøre at gjøre Uret, og lære at gjøre Ret."

(Side 260 og 261.) „Sand Omvendelse er, naar et Menneske ophører at gjøre Ondt og hænger sig fast ved det Gode." „Omvendelse er altsaa det andet

Skridt, som skal tages af Synderen i Saliggjørelsens Evangelium." „Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse vare saliggjørende Midler for Menneskenes Børn fordum, og er det i nærværende Tid, fordi de ere Dele af Evangeliet, og de ere alle nødvendige til Syndernes Forladelse."

Pearl of great Price. (Side 1.) „Men Gud har forkyndt mine Forfædre, at alle Mennesker maae omvende sig. Og han kaldte paa vor Fader Adam ved sin egen Røst, sigende: Jeg er Gud; jeg skabte Verden og Menneskene før de vare. Og han sagde ogsaa til ham: Dersom Du vil vende Dig til mig, og lytte til min Røst, og troe og omvende Dig fra alle dine Overtrædelser og blive døbt i min eenbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Christus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn; Du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst Du beder om, skal vorde Dig givet."

(Side 3.) „Enoch kaldte paa Folket, at det skulde omvende sig."

(Side 15.) „Du skal omvende Dig og paakalde Gud i Sønnens Navn evindeligen. — — — Og Gud Herren kaldte paa Menneskene overalt ved den Hellig-Aand, og befalede dem, at de skulde omvende sig; og saa mange, som troede paa Sønnen og omvendte sig fra deres Synder, skulde blive salige; og saa mange, som ikke troede og ikke omvendte sig, skulde fordømmes. Og Ordene udgik af Guds Mund som en urokkelig Befaling, hvorfor de maae opfyldes."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 175.)

Fire af de syv Raadsmedlemmer vare tilstede og tre fraværende. Ældste Young var standset paa Veien. Taushed herskede. Lidt efter blev det tilkjendegivet, at det var Leirens Ønske samlet at drage videre, uagtet deres bestandige Agtelse for Herrens Villie, aabenbaret ved Raadet. Ældste McArthur sagde med sagte Stemme, at det var hans Følelse, vi kunde gaae op til Zion i Retfærdighed, holdende Befalingerne, uden at blive antastede. Andre tilkjendegave deres Følelser, der vare overeensstemmende med hans. Atter Taushed. Her blev vor Tro prøvet, og her saae Herren ned til os, og see, en Mand, som kom lige fra Far West og var paa Tilbagereisen til Østen, hvor han havde hjemme, forlod sin Vogn og kom hen til os, endskjøndt vi vare et godt Stykke fra Veien, og han fortalte os, at der var ingen Fare paa Færde i Far West og Adam-ondi-Ahman, men at vi trygt kunde reise videre, uden at udsætte os for at blive indviklede i nogen af Partiernes Trætigheder; fremdeles sagde han, at „110 Mand Frivillige skulde aftakke idag Kl. 12 i Keytsville." Raadet svarede: „Vi troe Dem, Sir, og takke for Deres Artighed." Et Votum toges af Leiren om Reisen skulde fortsættes, og strax hævedes alle Hænder mod Himmelen.

Vi fortsatte Reisen, og da vi skulde over en syv Mile bred Prairie, standsede vi i en Huulning for at lade Dyrene

græsse. Her passeredes vi af de Frivillige, som vare paa Hjemveien, overeensstemmende med Mandens Udsagn. Een af Peloton Officererne sagde, idet han drog forbi: „Vel, mine Venner! denne Gang ville vi lade Eder gaae, men næste Gang sende vi Jer Djævelen paa Ryggen.“ Hornblæseren gav et Stød i sin Trompet og sagde: „I ville snart naae det forjættede Land! Høre I ikke Gabriels Basun?“

Leiren drog videre og opslog sine Telte efter at have sat over Chariton River. Her fandt de syv af de ni Vogne af Florence-Leiren fra Huron, som havde passeret dem i Springfield, Illinois.

Jeg var hjemme til Kl. henved 10 eller 11, da reed jeg ud en Tour og tilbragte Aftenen hjemme.

Torsdagen den 27de var jeg hjemme eller i Omegnen af Staden. Den 26de blev Høiraadet i Adam-ondi-Ahman ufortøvet kaldt sammen, og Wldsterne Don Carlos Smith, George A. Smith, Lorenzo D. Barns og Harrison Sagers bleve beskikkede til øieblikkeligen at gaae til Kirkens Grene i Syden og Østen og samle Mænd og Penge for at opfylde Contracten. De ankom til Far West silde om Aftenen, og besøgte mig og gav mig ovenstaaende Underretning, hvilken jeg bifaldt. Den 27de forlod min Broder Don Carlos Smith med Compagni Far West for at gaae paa deres Mission.

Denne Morgen forlod nogle af Vognene Leiren, endskjøndt det var andres Tour at gaae, hvilket afstedkom Forvirring hele Dagen. Der var ogsaa nogen Knur og Smaalighed, og Mangel paa Beredvillighed til at dele med de Hungrige, osv.

Passerede gjennem Keytsville og slog Leir paa den østlige Bred af Yellow Creek, 18 Mile, hvor Raadet tilbragte Aftenen med Bestræbelser for at gjenoprette Orden.

Udtog af et Brev fra General Atchison til Gouverneur Boggs, dateret Liberty d. 27. Septbr. 1838.

Tropperne under General Parks Commando ansees for tilstrækkelige til at udøve Lovene og vedligeholde Freden i Davies County. Sagerne staae ikke saa galt i det County, som Rygtet fremstiller, og i Sandhed jeg har, støttet paa eedelige Vidnesbyrd, ingen Tvivl om, at Deres Excellence er bleven ført bag Lyset af rænkefulde eller halv forrykte Menneskers overdrevne Beretninger. Jeg har bragt i Erfaring, at der er ingen Grund til Frygt, hvad Mormonerne angaaer; man behøver ei at frygte for dem, thi de ere selv meget bange.“

Fredagen den 28de holdt jeg mig hjemme til henved Solnedgang, da reed jeg ud.

Idag passerede Leiren kun to Huse paa en Dagsreise paa 17 Mile, og slog Telte op ved Parsons Creek, Lynn County. Dette Land er godt forsynet med vilde Kalkuner, Prairiehøns, Vagtler, Agerhøns, Vildgæs, Ænder, Snepper, Daadyr, Vaskebjørne og Egerner, som det undertiden lykkedes Brødrene at faae nogle af til Føde. Ligeledes fandtes her grønne Papegøier, Ørne, Ugler, Kalkunhøge og Traner. Wldste John E. Page ankom til De Witt med sit Canada-Compagni i Løbet af denne Uge.

Løverdagen den 29de. Leiren reiste 15 Mile, passerede gjennem Chilicothe og leirede sig paa Sletten en Miil vestenfor Byen. Brødrene Carricos og Holmes Vogne væltede, hvorved Flere kom til Skade, og Nogle vare syge.

Jeg reed ud en Tour, kom tilbage omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen og tilbragte Aftenen hjemme.

Søndagen den 30te. Forlod mit Hjem omtrent Kl. 10 om Morgenen.

Leiren satte over Grand River, passerede Utica, krydsede Shoal Creek og slog

Leir paa den vestlige Bred i Caldwell County paa en Landeiendom, tilhørende Broder Oliver Walker, der gav enhver af Compagniet et stort Græskar, og Overflødighed af Bælgfrugter, og Brødrene føle som om de allerede havde naaet det forjættede Land. 15 Mile.

Mandagen den 1ste October. Kom hjem igjen Kl. 5, og holdt mig hjemme Resten af Aftenen.

Leiren reiste 10 Mile, satte over Brush Creek og leirede sig paa den vestlige Bred.

Ældste Joshua L. Holman forlod Leiren i Morges og begav sig ad Far West til, hvilket Leiren misbilligede ved et eenstemmigt Votum om Aftenen.

Da Pøbelen havde forladt Davies County (efter at være bleven organiseret i Militsen af Atchison, Doniphan og Parks og bleven aftakkede), gik den til Carroll County og samlede sig rundt De Witt, truede de Hellige med Hevn, uden Hensyn til Alder, Kjøn eller Stilling, saa at Davies County for en Tid blev befriet for disse Fredsforstyrrere.

Tirsdagen den 2den. Frivillige bleve kaldte til at drive Hjorden, og A. P. Tyler og Aroet L. Hale tilbode deres Tjeneste med en Redebonhed, der sømmede sig for en modnere Alder, thi de vare unge, og dette anføres om dem til deres Roes og til Opmuntring for Andre.

Leiren fortsatte Reisen til Far West, og jeg i Forening med Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Isaac Morley og George W. Robinson reiste dem nogle Mile imede og escorterede dem ind i Staden, hvor de sloge Leir paa det offentlige Torv, lige i Syd for og tæt ved Kjelderen til Herrens Huus. Her hilsede Venner paa Venner i Herrens Navn. Isaac Morley, Patriarken i Far West, skaffede Oxekjød til Leiren. Præsident Rigdon skaffede Aftensmad til de Syge, og Brødrene sørgede for sig selv som Guds Mænd, thi de vare hungrige, da de kun havde nydt Lidt i flere Dage, og idag have de reist 11 Mile. 966 Mile fra Kirtland den Vei, som Leiren reiste.

Pøbelen trængte haardere paa De Witt og skjød paa de Hellige.

Onsdagen den 3die. Leiren fortsatte sin Reise til Ambrosial Creek, hvor de opsloge deres Telte. Jeg fulgte dem en Miil eller to til en smuk Kilde paa Sletten, i Forening med Ældste Rigdon, Broder Hyrum og Brigham Young, med hvem jeg vendte tilbage til Staden, hvor jeg tilbragte Resten af Dagen.

Søster Alice Hodgin døde i Preston den 2den September 1838. Det var saadan en forunderlig Tildragelse, at en Sidste-Dages Hellig døde i England, at Ældste Willard Richards blev stævnet for Mayors-Retten i Preston den 3die October, anklaget for „at have dræbt og ihjelslaaet" nævnte Alice med en „sort Stok," osv., men blev frikjendt, uden at faae Tilladelse til at forsvare sig, da de saae, at hans Anklageres Ondskab var ved at opdages.

Pøbelen vedblev at skyde paa Brødrene i De Witt.

Følgende er et Udtog af General Parks Skrivelse til General Atchison:

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Rusland brændte i Aaret 1858 ikke mindre end 56 Kirker, 333 offentlige Bygninger og 10,510 Privatbygninger, tilsammen til en Værdi af 26,440,279 Rubler.*)

I Dadanellerne har der Natten imellem den 10de og 11te Februar raset en frygtelig Ildebrand. Ilden udbrød med stor Voldsomhed hos den franske Consul, hvis 5 Børn omkom i Ilden. Det saakaldte Skibsqvarteer, de franske, sardinske og østerrigske Consulater, Telegraphbureauet, en Moskee og flere andre Bygninger bleve et Rov for det ødelæggende Element. Der nedbrændte ialt omtrent 150 Huse.

I Thyringerwald i Tydskland er der falden en saadan Mængde Snee, som man ikke mindes nogensinde at have seet Mage til. Flere Landsbyer ere saaledes indsneede, at man kun kan komme til dem igjennem Sneetuneller. Af Husene seer man ikke andet end Skorstenene, og Beboerne ere nødte til hele Dagen at brænde Lys.

I Belgien har der den 19de Febr. hersket et frygteligt Uveir med Torden, Lynild og Snee. Det 350 Fod høie Taarn paa Cathedralkirken i Aershot blev truffet af Lynet og nedbrændte til en Høide af 35 Fod. Flere Kirketaarne og Bygninger bleve ramte og nedbrændte tildeels, og man tilskriver det stærke Sneefald, at Ødelæggelsen ikke udbredte sig videre.

I et Telegram fra Turin af 18de Februar hedder det, at der er ankommet nye østerrigske Soldater og Officerer til Kirkestaten, og at Voldsgjerningerne i Venedig tiltage; der skal være udvandret 90,000 Venetianere, og endog Drengene fra Skolerne flygte bort.

I hele Over-Italien ere Krigsrustningerne paa Dagsordenen. I Bologna arbeides ivrigt paa de nye Fæstningsværker, da denne skal være den faste Centralplads for alle Armeens Bevægelser. Ved Rimini oprettes en forskandset Leir. Paa hele Linien skal anlægges fortificatoriske Arbeider, hvorimod Fæstningsarbeiderne ved Lonato ere stillede i Bero. Man frygter et Angreb fra Kirkestaten, som kunde blive understøttet af den østerrigske Armee i Venetien.

O'Donnel har opstillet følgende Basis for Fredsunderhandlingerne: Spanien beholder det erobrede Territorium og Tetuan; Marokko betaler 200 Millioner Realer**) i Krigsomkostninger og forpligter sig til at respectere den katholske Cultus. Svaret skulde gives inden den 23de Februar. Marokkanerne have imidlertid ikke villet indgaae paa disse Betingelser, hvorfor O'Donnel erklærer Vaabenstilstanden for afbrudt og har truffet Aftale med Eskadrechefen om videre Krigsforetagender.

Natten imellem den 19de og 20de Februar skete i Nærheden af Dover et Sammenstød mellem Dampskibet Ondine og Skonnerten Heroine. Dampskibet sank næsten øieblikkeligt. For 21 Personer lykkedes det at frelse sig i en Baad; men omtrent 50 Personer fandt Døden i Bølgerne.

Det amerikanske Skib Luna forliste totalt den 19de Februar paa Reisen fra Havre til New Orleans. Af de 105 ombordværende Personer bleve kun to reddede.

---

*) 1 Rubel er omtrent 7 Mark dansk.
**) 1 Real er omtrent 17 Skilling dansk.

Amerika: I New York har der den 2den Februar været en Ildløs, som har kostet 50 Mennesker Livet, og i Brooklyn er en Hattefabrik fløiet i Luften ved en Dampkjedels Sprængning og har begravet 15 Arbeidere under sine Ruiner. Sammesteds, saavel som i Jersey City og Hoboken har en Orkan raset den 10de Februar, hvorved flere hundrede Huse mistede sine Tage og bleve paa andre Maader ramponerede.

I Valparaiso i Syd-Amerika har en Ildebrand fornylig lagt 50 Huse i Aske.

I Bogota, Hovedstaden i Fristaten Ny-Granada, er en Revolution udbrudt. Den catholske Geistlighed havde samlet alle de Bibeler, som det londonske Bibelselskab havde uddeelt, og opbrændt dem paa det offentlige Torv. Den britiske Minister protesterede paa det Kraftigste imod denne Adfærd; men den amerikanske Minister var nærværende, og bifaldt Voldsgjerningen.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	133	5	12.
J. Hansen, Lolland	10	3	„
R. Nielsen, Aalborg	22	2	4
L. C. Geertsen, Aarhuus	36	2	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	39	„	6
P. Nielsen, Fredericia	15	„	„
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	19	4	12
A. G. Omann, Skive	11	„	„
O. Nilsson, Norrköping	64	4	10
R. Berndtson, Gøtheborg	11	2	4
G. Ohlson, Stockholm	13	1	5
Summa	377	2	5

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.